

Druhá kapitola

V prijímacej miestnosti sedí na stoličke nehybne žena androgynného vzhľadu a upiera pohľad na stenu pred sebou. Na sebe má tmavosivý pánsky oblek: nohavice, vesta, biela košeľa a sako, na ktorom spod rukávov vytŕčajú manžety s červenými gombíkmi, k tomu pásikavá kravata zviazaná na windsorský uzol ako z anglických univerzít. Vlasy má ostrihané nakrátko, po bokoch a vzadu skoro ako vyholené. Napriek vynaloženému úsiliu pôsobiť mužsky nezatajú, že je pekná žena.

„Čaká na Chescu,“ povie Buendía za presklenými dverami Orduňovi, tak aby ho nepočula. „Musíš sa jej ujať, kým nepríde. Vieš, kto to je?“

„Áno, je nová. Chesca mi včera hovorila, že príde. Ale prijať ju mala ona.“

„To je tá neter...“

Orduño prikývne na znak, že meno netreba dodávať. Po Eleninom odchode Rentero ponúkol miesto koordinátora jemu. Orduño odmietol a navrhol Chescu. Od začiatku malo ísť iba o dočasnú pozíciu, kým nenájdu vhodného kandidáta; a rovnako zrejmé bolo, že pre Rentera je ním Elena, ak by sa vrátila. Chesca zatiaľ odvieďla kus roboty, všetci očakávajú, že nebude dočasnou veliteľkou dlho. Prijať novú členku je iba ďalšou z otravných formalít postu a dnes sa jej

bude musieť zhostiť Orduño, ktorý najhlasnejšie protestoval proti jej prijatiu, keď sa dozvedel, o koho ide.

„Dobrý deň, Reyes Renterová?“

Žena vstane a zaujme vojenský postoj.

„To som ja.“

Gesto sa Orduñovi zdá také prehnané, že uvažuje, či si z neho nevystrelila.

„Pokoj, tu sme v špeciálnom útvare. Máme miernejší... režim.“

Pretože nevie, či ju má pobožkať na líce, radšej jej podá ruku. Ona pozdrav opätuje, silno, mužsky mu stisne dlaň.

„Očakávala som, že ma prijme vicekomisárka Francisca Olmová.“

Orduño sa usmeje. Chescu nikto nevolá Francisca. Možno to meno figuruje niekde v spisoch na ministerstve, ale v BAC prestalo existovať. Dokonca aj na menovke má napísané Chesca Olmová.

„Vieš, Chesca je teraz na súde a netušíme, kedy sa vráti. Tak som si vravel, že tu asi nebudeš chcieť presedieť celý deň. Tiež mám hodnosť vicekomisára, volám sa Orduño.“

„Hlásim sa do služby.“

„Tu si tykáme a protokolom sa netrápime, daj sa do pohody. Donesiem ti kávu, predstavím ťa ľuďom, pokecáme, dobre?“

„Na váš rozkaz.“

„Na tvoj. A ja nič nerozkazujem. Jediný, kto tu rozkazuje, je tvoj strýko.“

Pri zmienke o Renterovi skriví tvár, jej zatiaľ prvý náznak emócie. Orduño jej to neverí, na miesto sa dostala protekcia, tak musí hrať pózu.

V zasadačke Mariajo nadšene vystrihuje správu z novín, na stole má niekoľko regionálnych výtlačkov. Na zdvorilostné frázy nečaká, hneď spustí priateľským tónom.

„Pozrite: Čínsky vedec vytvoril v laboratóriu čiernu dieru.“
Titulok prečítala s takým gustom, že vyvolala v Reyes nutkanie reagovať.

„V laboratóriu? Barbari.“

„Veď to. Už som tú správu našla v šiestich novinách a zajtra ju určite preberú ďalšie. Netuším, odkiaľ sa vzala, zrejme z nejakej infernálnej dielne na Sibíri, kde produkujú takúto kvalitu. Som Mariajo, ty budeš isto neter policajného riaditeľa.“

„Som Reyes.“

„Ja Buendía,“ predstaví sa druhý z prítomných členov útvaru. „Mariajo si nevšímaj, na Sibíri nijaké infernálne dielne nie sú. Správy vymýšľa sama a púšťa ich do obehu.“

Buendía sa nakloní k Reyes, aby ju pobožkal na pozdrav, a uspeje. Zatiaľ sa nikto ani slovom nezmenil o jej výzore, no zároveň nikto presne nevie, ako sa k nej správať. Či ako k mužovi alebo žene. Našťastie, Reyes nedáva na sebe nič znať.

Mariajo ju chytí za rameno a urobí to pomerne prudko, no v jej podaní tieto gestá pôsobia srdečne.

„Ukážem ti, ako sa ovláda kávovar. Vyzerá jednoducho, ale chce to grif.“

„Ďakujem. Naozaj ste tú správu pustili do sveta vy?“

„Jasné. Čierne diery v laboratóriu, taká hovadina. Ale noviny dnes píšu úplní analfabeti.“

„A čo tým získate?“

„Všetky výstrižky si lepím do albumu, aby som raz odhalila pravdu. Utrpí prestíž dobrej polovice plátkov a o mne sa bude učiť na žurnalistických katedrách celého sveta.“ Mariajo sa rozosmeje a nikto nevie, či hovorí vážne alebo zo žartu.

Do miestnosti vstúpi Zárata so znepokojeným výrazom v tvári. Ani si nevyzlečie bomberku, postaví sa do stredu a rozpráva neurčitým smerom, do prázdna.

„Chesca už prišla?“

„Dnes má predvolanie na súd,“ poznamená Orduño.

„Tam sa neukázala.“

Orduño mu venuje neveriacky pohľad.

„To nie je možné. Týždeň si pripravovala výpoveď.“

„Idem odtiaľ, neprišla, štátny zástupca div nevyskočil z kože. Nevolala? Od rána o nej nikto nevie?“

Pohľadom prebehne celú miestnosť, tentoraz adresuje otázku všetkým. Odpoveďou mu je ticho nabité váhavosťou, zmätkom a náznakom obáv. Ešte aj Reyes chápe, že nie je vhodné upozorňovať na seba a pozdraviť nového človeka. V takých chvíľach by najradšej bola neviditeľná alebo sa zamaskovala za kávovar či registračku. Záratemu sa predstaví, keď opadne napätie.

„To mi na Chescu neseď, aby neprišla na súd,“ vyjadri sa Buendía.

„Navyše v prípade, ktorý sama vyšetrovala.“

Poznámku dodala Mariajo. Zárate rozhorčene prikyvuje, akoby sa hneval na kolegov, že namiesto rozptýlenia jeho obáv ich ešte prehlbujú. Chesca po niekoľkokomesačnom vyšetrovaní rozložila sieť priekupníkov s bielym mäsom. Súd sa práve začal, mala byť korunný svedok. Obhajoba si iste mädlila ruky, keď ju tam nevideli.

„Volal si jej na mobil?“

Orduño vie, že sa pýta zbytočne, určite jej telefonoval niekoľkokrát, ale nevie, ako inak uľaviť evidentne zúfalému mladému mužovi.

„Asi dvadsaťkrát. Nedvíha.“

„Bol si u nej?“ vyzvedá Mariajo nervózne.

„Zvonil som, načúval som cez dvere. Nič.“

„Nemáš kľúče?“

„Nie,“ odvrkne.